

sin brud; Och rycker i grafven dig ne-
der.

14. Sin arm kring den häpna nu lin-
dade han, Förgäfwes des jämmer man
hörde; Och fort med sitt rof genom jor-
den förswann; Ej någonsin åter man
Imogène fann, Ej spöket som henne
hörtförde.

15. Snart dödde Baronens och alltsen
hans! slott, Stått öde i långa tider;
Men sagorna säga att Imogènes lott,
Är der att till ewiga straff för sitt
brott; Begråta det öde hon lider.

16. Hwärt år fyra gånger hon syns
där igen, När Midnatten spant sina
vingar; Med bröllops-hvit skrud hon
då wisar sig än, Och skriker när Ven-
rangel's Riddarn i den, Kring dånan-
de golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med ryf-
liga skål, Som blod utur dödsfällar
dricka; Och stöta tillhop hwar sitt must-
nade bål, och tjuta: Alonzo den Tappre
din skål! Och skål för din trolösa flicka!

A. E. R.

Widerstedts Officin. 1850.

Alonzo den Tappre och Imogène
den Sköna.

En Riddare bold och en Fröken så
grann, De sutto tillhopa i det gröna; De
sågo med ömma begär på hwarann
Alonzo den Tappre så kallades han
Och hon Imogène den Sköna.

2. Ack! suckade han då i morgon jag
år, I främmande länder att strida;
Snart rinner för mig mer ej saknadens
tår, En rikare friares hälsning du får;
Och han får mitt rum wid din sida.

3. Tyft grymme! Tyft grymme! War
Imogènes svar, Och upphör att orätt
mig göra; Den heliga Jungfrun till vitt-
ne jag tar, Att lefwer du, dör du, min
hand mina dar, Blott dig eller ingen
tillhöra.

4. Din nånsin begärets och fälskans
bud, Mig från min Alonzo förleder;
Mitt högmöd, min falskhet den itas-
fe då Gud; Din wälsnad hos mig i
min brudliga skrud, Då sätte sig, för-
dre tillbaka sin brud, Och rycke i graf-
ven mig neder.

5. Den tappre sig slet från den sköna
i gråt Och drog till de Heliga landen;
Men knappt årets tider fölit Solwarf-
wet åt, Så kom en Baron uti glän-
sande ståt; Och tillböd åt Imogene
handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans förle-
dande stick, Snart kommo deß eder att
wackla, Han störde deß hjerna, han tju-
ste deß blick; Deß flyktiga hjerta i snä-
ran han fick, Och snart tändes bröllo-
pets sackla.

7. Och re'n hade Prästen wälsignat
wårt par, Men dracks ur det guldprind-
da hornet Och bordet sitt öfwerflöd
swigtande bar Och löjen och skämt gäf-
wo lif åt en hwar, Då tofslaget dånar
från tornet.

8. Då hos Imogene först med häpnad
blef spord En främmande sitta obuden,
Drörlig han sait utan lif utan ord,
Hans ögon ei wändes kring gäster och
bord, Han hade dem spända på bruden.

9. Hans Hjelmbatt war slutet Gigan-
tisk hans längd, Hans rustning war
swarigrå som Jorden; All fröjd wid

hans syn är ur högtiden stängd, Och
blå brinner lågan af lampornas mängd
Och hundarna fly under borden.

10. Med mystnad och rysning en hwar
honom ser, Af skräck sitta gästerna ste-
la; Till slut sade Bruden med bafwan:
jag ber, Gäll tappre Herr Riddare
stormbatten ner, Och wärdes wälsäg-
naden dela!

11. Hon tystnar och Riddarn som bru-
den befallt, Lät hjelmen från hufvudet
falla; Men Gud! hwilken syn, hwad för-
färlig gestalt, Hwad ord måla häpnad,
som rår öfwerallt? En Dödsfalle wi-
sas för alla.

12. Och upp sprungo alla med skräck-
fulla rop, Båd fasa och wämjelse kän-
de; Af ryssiga maskar en slingrande
hop, Kröpo ut, Kröpo in genom tin-
ningars grop; Då spöket till Bruden
sig wände.

13. Se upp, känn Alonso! war Wälna-
dens ljud, Förräderiska, mins dina Eder!
Ditt högmöd din talshet dem straffe
nu Gud, min Wälnad hos dig i din Brud-
liga skrud, Nu sitter, och fordrar tillbaka